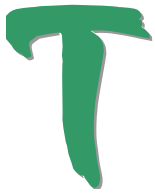


## Hồi 14

## Tơ Tình



hả Diệp Hoàn ngồi xuống, tựa lưng vào vách, Sử Thứ Dân thở hồng hộc. Y quệt mồ hôi trán nhìn Diệp Hoàn:

- Cô nương... Bây giờ tại hạ phải làm gì?

Diệp Hoàn nói:

- Sử công tử lấy trong thất lưng của Diệp Hoàn chiếc lệnh bài Hương Cung. Công tử đến Bách Hoa lầu trao lệnh bài cho Tẩu ma ma, nhất định Tẩu ma ma sẽ cho người đến đây giúp đỡ. Thứ Dân gật đầu.

- Được rồi, tại hạ sẽ đến Bách Hoa lầu Cô nương cứ ở đây.

Thứ Dân vừa dậm bước thì chợt Diệp Hoàn chợt gọi lại:

- Sử công tử...

Y nhìn lại Diệp Hoàn:

- Cô nương có điều chi chỉ giáo.

- Sử công tử định để Diệp Hoàn ở lại đây một mình sao?

- Ô... Chẳng lẽ tại hạ phải công cô nương đến Bách Hoa Lầu à?

- Nếu công tử công Diệp Hoàn đến Bách Hoa Lầu, nhất định gã Lâm Qui sẽ phát hiện ra ngay.

- Thế tại hạ phải làm gì bây giờ?

Diệp Hoàn nhăn mặt. Nàng nhăn nhó trông thật tội nghiệp:

- Công tử để Diệp Hoàn ở lại đây trong tình trạng này, nếu chẳng may Diệp Hoàn lại gặp một gã tiểu nhân bỉ ổi như gã họ Lâm kia chắc Diệp Hoàn khó sống quá.

- Nhưng tại hạ biết làm gì bây giờ?

Sử Thứ Dân còn đang lưỡng lự không biết phải làm gì thì chợt nghe tiếng của Lâm Qui:

- Tên công tử thú tha kia trốn ở đâu? Mau ra đi... Lâm thiếu gia biết người chỉ trốn đâu đây thôi. Nếu Lâm thiếu gia bắt được người, ta sẽ lóc thịt người ra từng mảnh đó.

Nghe Lâm Qui nói câu này, bất giác tứ chi Sử Thứ Dân chỉ muốn nhũn ra. Y ngồi thụp xuống, lí nhí nói:

- Cô nương... Gã Lâm tặc kia đã tìm đến đây rồi. Tại hạ phải làm sao bây giờ?

Sắc diện của Diệp Hoàn cũng biến hẳn khi nghe câu nói đó của Lâm Qui. Nàng lắc đầu nhỏ giọng nói:

- Diệp Hoàn cũng không biết làm sao nữa. Sử công tử mau nghĩ cách gì đi.

- Tại hạ không biết võ công. Biết làm sao bây giờ?

Tiếng Lâm Qui lại cất lên lờ lững:

- Tên công tử thú... Muốn sống thì mau ra đây. Người không xuất lộ diện thì đừng trách Lâm thiếu gia đó. Hôm nay, Lâm thiếu gia không tìm được người thì thể không đứng trong trời đất này nữa.

Nghe Lâm Qui thốt ra câu đó, lòng dạ Sử Thứ Dân càng rúng động hơn. Y khẩn thiết nói:

- Cô nương... Chúng ta phải làm sao đây? Thế nào gã cũng mò đến ngôi thảo xá này mà.

Nghe Thứ Dân hỏi Diệp Hoàn càng bối rối hơn nữa:

- Công tử nói... Thế nào gã cũng mò đến đây à?

Thứ Dân gật đầu.

Diệp Hoàn lộ vẻ căng thẳng. Nàng đành giọng nói:

- Sử công tử hãy mau đưa Diệp Hoàn qua bên kia sông. Qua bên kia sông, hy vọng Lâm tặc không phát hiện được chúng ta.

Thứ Dân lắc đầu:

- Diệp Hoàn cô nương... Tại hạ... Tại hạ ...

- Công tử sao?

- Tại hạ chỉ biết sách thánh hiền chứ tuyệt nhiên chẳng biết bơi.

Đôi thu nhân của Diệp Hoàn mở to hết cỡ. Nàng nhìn Thứ Dân như nhìn một quái nhân quá ư xa lạ với mình. Mãi một lúc Diệp Hoàn mới nói:

- Ngoài sách thánh hiền ra, công tử chẳng biết làm gì nữa à?

Thứ Dân nhìn nàng gật đầu.

Y ngậm ngừng nói:

- Tại hạ chỉ là một thư sinh bất tài vô dụng.

Thở hắt ra như thể muốn trút nỗi buồn bực đang dâng nghẹn cổ họng, Diệp Hoàn mới nói:

- Thiên hạ nói không sai... Phàm thư sinh thì trói gà không chặt, chẳng làm được tích sự gì cả. Nếu như Lâm tặc đến đây thì Diệp Hoàn đã di hại cho công tử rồi.

Nàng nhìn Thứ Dân:

- Số mạng đã định như vậy rồi. Công tử mau tìm cách rời khỏi đây đi... Diệp Hoàn đành buông mình cho số phận thôi.

Thứ Dân lắc đầu:

- Cô nương đừng nói vậy... Tại hạ không bỏ rơi cô nương đâu.

- Nhưng công tử chẳng làm gì được, mà chỉ chuốc họa vào thân thôi... Công tử hãy đi đi...

Nàng vừa dứt câu thì tiếng của Lâm Qui lại cất lên lanh lảnh. Lần này nghe gần hơn:

- Diệp Hoàn... Ta đã ngửi được mùi phấn hương của nàng rồi. Nàng đừng trốn nữa... Hãy mau ra đây với ta đi. Đừng để cho ta phải mất thời gian đi tìm nàng.

Mồ hôi xuất hạn ra trán Sở Thứ Dân.

Gã trách thầm mình:

- Mình đúng là một gã thư sinh vô dụng nên mới bất lực trong tình cảm này. Thảo nào Tô Băng Lệ muội muội không hủy chỉ ước giao hôn. Ta là người vô dụng không thể trách Băng Lệ muội muội được.

Ý niệm đó buộc Thứ Dân phải buông một tiếng thở dài nghe thật nã nê.

Y nhìn Diệp Hoàn. Trong lòng bất giác nảy sinh niềm thương cảm tràn trề. Thứ Dân nói:

- Diệp Hoàn cô nương... Nhứt định tại hạ sẽ cứu cô nương... Dù có phải trả bằng mạng sống của mình.

Nghe gã nói, Diệp Hoàn không khỏi ngạc nhiên. Nàng nhìn Thứ Dân bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Diệp Hoàn định mở lời khuyên nhủ gã hãy bỏ rơi mình lại, nhưng Thứ Dân bất ngờ vòng tay qua tiểu yêu của nàng xoắn lên. Gã xoắn Diệp Hoàn ra ngoài bờ sông, nhảy ùm xuống nước.

Thứ Dân không biết lội, còn Diệp Hoàn thì bị điểm huyết bất động, may mắn chỗ y nhảy xuống lại chỉ quá ngực, nhưng trong tình huống bất đắc dĩ đó, y buộc phải ôm cứng Diệp Hoàn vì sợ sông Dương Tử sẽ cuốn nàng ra xa.

Có lẽ Thứ Dân qua ư sợ hãi, nên ôm cứng Diệp Hoàn đến độ nàng muốn nghẹt thở. Diệp Hoàn đỏ mặt nói:

- Sử công tử...

Y nhìn nàng:

- Cô nương miễn thứ... Chúng ta không còn cách nào khác phải trắm mình dưới nước. Nếu không mùi xạ hương của cô nương sẽ khiến cho Lâm thiếu gia phát hiện ra đấy.

- Diệp Hoàn biết... Nhưng...

- Không sao đâu... Chỗ này cạn, cô nương đừng sợ, có tại hạ bên cạnh rồi. Tại hạ không để cho cô nương bị sóng sông Dương Tử lôi ra ngoài ra đâu.

Miệng thì nói, tay gã càng siết chặt tiểu yêu của Diệp Hoàn.

Bị Thứ Dân ôm ngang tiểu yêu, Diệp Hoàn vừa thẹn vừa ngượng. Nàng ngập ngừng nói:

- Công tử ôm Diệp Hoàn cứng quá...

Nghe nàng thốt ra câu đó, Thứ Dân giật mình vội buông tay ra. Vô hình trung nàng mất điểm tựa, chìm luôn xuống nước.

Thứ Dân hốt hoảng với tay chộp lấy Diệp Hoàn:

- Có nương có sao không?

Thứ Dân vừa nói vừa kéo ghệt Diệp Hoàn vào mình. Gã sợ đến độ chẳng còn phân biệt nữ giới hay nam giới. Thậm chí hẳn cũng quên hẳn tình huống của

Diệp Hoàn lúc này. Xiêm y của nàng dán sát vào thân, phơi lộ tất cả những đường cong của thân thể, và dính vào người gã.

Trong khi Thứ Dân ôm ghì Diệp Hoàn thì nàng lại không thể nói được, bởi sợ lần nữa y lại buông mình ra.

Tiếng Lâm Qui cất ngay phía trên đầu hai người:

- Gã công tử thú vị này đưa giai nhân của ta đi đâu nhỉ? Nhất định gã không thể nào đưa giai nhân ta đi xa được... Phải ở quanh đây thôi.

Nghe tiếng Lâm Qui, Diệp Hoàn nghẹn họng. Nàng chực ho sặc nhưng nếu phát ra tiếng ho lúc này chẳng khác nào lay ông tôi ở bụi này. Khốn nỗi, Diệp Hoàn càng nén chừng nào lại càng muốn ho khan không thể nào kìm chế lâu hơn được nữa.

Nàng nhắm mắt rồi chột áp miệng mình vào miệng Thứ Dân. Mặc dù quá bất ngờ bởi hành động của Diệp Hoàn, Thứ Dân vừa lúng túng, vừa bối rối nhưng không thể nào nói được, và cũng chẳng có phản ứng gì, bởi phía trên Lâm Qui đang sục sạo.

Hai cánh môi mọng chín của Diệp Hoàn áp chặt lấy môi Thứ Dân. Mùi thơm của hơi thở từ nàng phát vào miệng hắn, và ngược lại bản thân Diệp Hoàn cũng nhận được cảm giác diệu kỳ đó.

Cảm giác ho sặc bất giác tan biến mà thay vào đó là niềm khoái cảm lâng lâng mơ hồ. Nàng bỗng đứng không làm chủ được nữa, mà từ từ hé hai bờ môi ướm tình với sự mời mọc.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Chẳng biết bao lâu nhưng Diệp Hoàn cảm nhận rõ môn một, lưỡi của mình đã nằm trong miệng Sử cũng từ từ lúc nào mà nàng cũng không biết.

Cảm giác mê mên nhanh chóng lan từ đầu lưỡi chạy dọc xuống thân Diệp Hoàn tạo ra một thứ cảm xúc mà chính nàng cũng không thể lý giải được. Lần đầu tiên Diệp Hoàn cảm nhận được cảm xúc dịu ngọt đó. Chính cảm xúc dịu ngọt đó khiến cơ thể nàng căng phồng, hay đúng hơn nàng đang hóa thành từ một trái xanh thành quả chín ngọt.

Diệp Hoàn quên bẵng phía trên mình là gã Lâm tặc đang sục sạo mà chỉ còn biết mỗi một Sử công tử. Gã thư sinh trói gà không chặt, chẳng biết làm gì cả nhưng lại cho nàng cảm giác diệu kỳ, mơ hồ mà Diệp Hoàn muốn nó tồn đọng mãi trong mình.

Môi nàng áp chặt hơn vào môi Thứ Dân.

Lúc đầu Thứ Dân còn ngượng ngùng, ngơ ngẩn nhưng rồi gã cũng không kiềm chế được cảm xúc dâng tràn khi chiếc lưỡi nóng bỏng của Diệp Hoàn đã nằm gọn trong miệng gã, đầu lưỡi của nàng như nhụy hoa đầy mật ngọt khiến cho Thứ Dân rợn rạo cõi lòng.

Vòng tay của gã ôm lấy tiểu yêu Diệp Hoàn chặt hơn. Hắn những muốn buông nàng ra nữa, mà chỉ muốn xiết nàng sát hơn vào mình thôi.

Hắn cầu mong sao thời gian ngưng lại để được giữ mãi khoảng khắc mơ hồ này. Hắn cũng không còn nhớ đến gã Lâm Qui đang sục sạo truy tìm gã và Diệp Hoàn. Cái đọng lại trong tâm tưởng Thứ Dân chính là nụ hôn nồng nàn của giai nhân.

Nụ hôn kia chỉ rời ra khi cả hai cảm thấy nghẹt thở và rã rời tứ chi. Hai người nhìn nhau ngượng ngùng.

Diệp hoàn nói:

- Sử công tử...
- Cô nương...

Họ chỉ thốt được bấy nhiêu lời thì mặt gã đỏ bừng không thể thốt ra lời nữa.

Thứ Dân nhìn lên. Y như thể muốn tránh ánh mắt của Diệp Hoàn:

- Hắn đã bỏ đi rồi... Để... Để... Tại hạ đưa cô nương lên trên bờ.

Nàng gật đầu.

Thứ Dân bế Diệp Hoàn lần theo gờ đá. Lần này y không cố ý nhưng thể pháp Diệp Hoàn như có hấp lực lạ kỳ thỉnh thoảng lại dính sát vào người Thứ Dân. Y mơ hồ khi nhận ra sự chung đụng đó. Nhất là mỗi khi vùng thượng đẳng của nàng cọ sát vào lưng gã. Y cảm nhận rõ mồn một đôi gò bông đảo chắc nịch của nàng dán sát vào lưng mình tạo ra trong y sự bâng khuâng dịu ngọt.

Đưa Diệp Hoàn trở lại thảo xá, Thứ Dân đặt nàng ngồi xuống. Y ngượng ngùng nhìn nàng.

- Cô nương...

Y muốn nói điều gì đó nhưng khốn nỗi đầu óc lại bỗng dưng trống rỗng chẳng thốt được câu nào.

Diệp Hoàn e thẹn, đôi lưỡng quyến ửng hồng. Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình:

- Sử huynh...

Một luồng gió từ ngoài dòng Dương Tử lùa vào.

Thứ Dân rùng mình bởi luồng gió se lạnh đó. Y nhìn Diệp Hoàn:

- Cô nương có lạnh không?

Nàng gật đầu:

- Lạnh lắm.

Nghe nàng nói, Thứ Dân không khỏi bối rối, lúng túng. Y nhìn Diệp Hoàn:

- Để tại hạ tìm củi nhóm lửa cho cô nương hong khô y phục.

Nàng lắc đầu:

- Huynh muốn tên Lâm Qui kia quay lại à?

Thứ Dân gật đầu:

- Tại hạ quên mất điều đó.

Thứ Dân vừa nói vừa lấy người che gió cho nàng. Thấy gã dùng thân che gió cho mình, Diệp Hoàn không khỏi xúc động. Nàng thỏ thẻ nói:

- Huynh tốt quá.

- Tại hạ...

Nàng lờm gã:

- Huynh sao khách sáo vậy. Gọi Diệp Hoàn bằng muội được không? Hay Diệp Hoàn không xứng làm muội của huynh?

Thứ Dân khẽ gật đầu:

- Muội...

Mặt nàng ửng hồng e thẹn:

- Sử huynh...

Thốt ra câu đó, cảm giác nao nao lại trở dậy trong nội thể và tâm tưởng của Diệp Hoàn. Nàng lí nhí nói:

- Huynh đừng xem thường muội nhé...

Hai người nhìn nhau, ánh mắt của họ thay cho lời nói mà họ muốn nói với nhau.

Một luồng gió lại thổi vào. Toàn thân Thứ Dân lẫn Diệp Hoàn nổi đầy gai ốc vì cái lạnh do luồng nhu phong đem đến. Nàng mím môi nhìn Thứ Dân hỏi:

- Huynh lạnh lắm phải không?

Thứ Dân gật đầu:

- Huynh lo cho muội thôi.

- Huynh ôm muội đi... Chúng ta sẽ đỡ lạnh hơn.

Nàng nói xong khép bờ mí mắt. Thứ Dân ngồi sát vào Diệp Hoàn. Hai tay gã ôm chàng lấy thể pháp của nàng. Họ cảm thấy ấm áp hơn do cảm xúc mơ hồ kia mang đến. Hai cánh môi của Diệp Hoàn lại hé mở bởi muốn tìm lại cảm giác từ nụ hôn đầu tiên.

- o O o -